

[Інтерв'ю](#), [Новини](#)

«Український театр» стає модним — режисер Іван Уривський про свою виставу «Конотопська відьма»

02.12.2023 15:11

Режисер-постановник Іван Уривський розповів, як його вистава «Конотопська відьма» завоювала популярність не лише серед театралізованого глядацького залу, а й стала сенсацією в тіктоці та розкриває унікальний підхід до створення вистав, маючи вплив на глядачів.

Режисер-постановник **Іван Уривський** поставив «Конотопську відьму» за однойменною повістю драматурга Григорія Квітки-Основ'яненка в Національному академічному драмтеатрі ім. Івана Франка. Вона завоювала популярність не лише серед театралізованого глядацького залу, а й стала сенсацією в соціальних мережах.

У рамках фестивалю «Золоті оплески» Уривський відвідав Чернівці та поділився думками про те, як вибирати жанр для аудиторії, розкрив важливість театральних подій під час складного періоду та розповів про неочікуваний успіх у тіктоці, де відеофрагменти його вистави збирають тисячі переглядів, а квитки розкупаються дуже швидко.

Він поділився своїми думками про важливість української класики в сьогоденні та вплив соцмереж на сучасний театральний простір. Ось що він розповів «Шпальті».

Чому саме комедія і чому в такий час?

Комедія зараз дуже потрібна, втім ми не мали конкретної мети ставити саме комедію. У виставі «Конотопська відьма» помирають люди, і нам здалося, що зараз говорити про це серйозно, з такими трагедійними підтекстами – недоречно. Може, два роки тому ми б створили виставу, присвячену проблемі утоплення жінок. Але зараз обрали інший шлях. Нам здалося, що хочеться от саме так. Це більше наша інтуїція, відчуття цього твору, бо вистава базується на імprovізації.

Як саме ви взаємодієте з акторами, щоб досягти цього ефекту?

Зустрічаємося з акторами й починаємо імprovізувати, шукати цікаві нам моменти в їхній грі. Ця вистава була нам потрібна під час війни. Така історія зараз у потрібному контексті й необхідна людям у Києві, Чернівцях та інших містах. Зараз усе сприймають через призму війни. Цю виставу також. Власне, й такі фестивалі, як «Золоті оплески» створювали для об'єднання людей. Тому те, що зараз, у такий важкий час, відбуваються подібні заходи – дуже важливо. Це дуже правильно, і ми вдячні за це.

Чому саме ця вистава була важливою для вас особисто?

Коли робиш багато вистав, то трішки втомлюєшся від театру. Тому мені потрібно було зробити щось парадоксальне, насамперед для себе. «Конотопська відьма» відрізняється від інших моїх вистав настроєм. Мені було цікаво спробувати, підживити себе такою новою енергією. Актори в цій виставі допомогли мені, бо грали в різних жанрах. Тому вийшов такий своєрідний синтез та історія. До речі, я сам дивлюся цю виставу дуже часто.

Як глядачеві обрати жанр?

Ніяк. Бачите, у нас немає жанру, ми його навіть не писали. Не хотіли використовувати комедію, як дешеву приманку. Коли пишеш комедію, в тебе вже є якийсь гарантований відсоток глядачів. Мені не хочеться цим користуватися.

Я не вважаю, що «Конотопська відьма» – це не комедія. Жанр визначає глядач. Це своєрідна еkleктика, яка, в хорошому сенсі, відображає наше життя в парадоксальний, абсурдний час. Тут присутній абсурд – це суміш різних елементів.

Думки акторів

«У Києві був такий глядач: вони прийшли в перші 15-20 хвилин і сприйняли виставу дуже претензійно. Вони чекали на неї, вона була дуже популярною, очікували її впродовж 3-4 місяців, домовлялися за квитки. Й от вони сіли, ніби кажучи: «Покажіть, на що ви здатні». В інших містах такого немає», – ділиться артистка Христина Федорак.

«Коли в Україні глядач дивиться виставу, каже: «Вона така українська, так докладно і стильно». У Кишиневі до мене підійшли й сказали, що наші вистави румунські. І починають перераховувати румунську символіку: “А ось така сорочка у нас є – вона румунська”. Це добре, і головне, що мене дуже тішить, – це те, що ми не схожі на москалів», – говорить артист Андрій Самінін.

Про популярність вистави

«Промо вистави було таке, як завжди. Звичайна реклама. Були думки, що вистава може “залетіти” завдяки певним моментам, але такого ми не очікували. Тут не прорахуєш – це неможливо. Воно складається саме по собі. У мене досі відчуття прем’єри, хоча вона була давно», – каже Уривський.

Як ви сприймаєте популярність вистави в тіктоку і чи розраховували ви на такий результат?

Ми не планували такого, але це додало нам нових глядачів. Я бачу людей, які приходять познімати спеціально для тіктоку. Зі сцени це має такий вигляд: ти виходиш на мізансцену, починаєш монолог – усі дістають телефони й знімають. Вони знають, у якому моменті (усміхається).

Розумієте, цей юний глядач нам важливий. Вони через 5 років закінчать університет, і це наш потенційний майбутній глядач. Нам важливо зацікавити їх у цьому віці. Тіток працює, і це частина нашого життя. Є моменти, коли люди хочуть знімати. Це працює як план вистави. І це нормально.

Ми живемо в такий час, коли соцмережі – це частина життя, і це не можна не враховувати. Потрібно нормально до цього ставитися. Новий спосіб отримати глядачів, які ніколи не прийшли б у театр. Багато представників шоу-бізнесу приходять і діляться, що ніколи не були в українському театрі. Кажуть, це відомі люди. Хоча вони були в театрах Франції, Нью-Йорка. Це важливо, якщо український театр стає модним, то це значить, що ми робимо щось правильне.

Ваша робота отримує визнання не лише в Україні, але й за її межами.

Розкажіть про ваш досвід із постановкою класичних творів – таких як твори Ольги Кобилянської.

Я дуже люблю Кобилянську. Був у мене цікавий досвід – робив виставу в Литві, де лише трошки знають Лесю Українку. Бо в країнах Європи знають Чехова,

Достоевського тощо. Наші класики там маловідомі. Тому для мене був важливим цей шлях, щоб це була українська класика, і саме Кобилянська. Бо її твір «Земля» – про сім'ю, вона не має національних рівнів. Події в ній можуть статися в будь-якій країні, і для мене було важливо поставити саме цю історію.

Це було під час повномасштабної війни, і це дуже класна тема, класна повість. А в Литві, я б сказав, вони свою класику не ставлять. У них немає такої моди, як у нас. У постановці немає національних костюмів. Є така концепція, що це може бути в будь-якій країні, тому після перегляду вони сказали, що ми схожі з ними.

Це був цікавий досвід, і це потрібно робити – популяризувати українську класику в Європі, щоб наші тексти, наші класики або сучасні драматурги та письменники звучали у світі.

Загалом планую ще колись поставити українські вистави за кордоном.

Фото Ігоря Константиюка

Спатарь Наталія